

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România

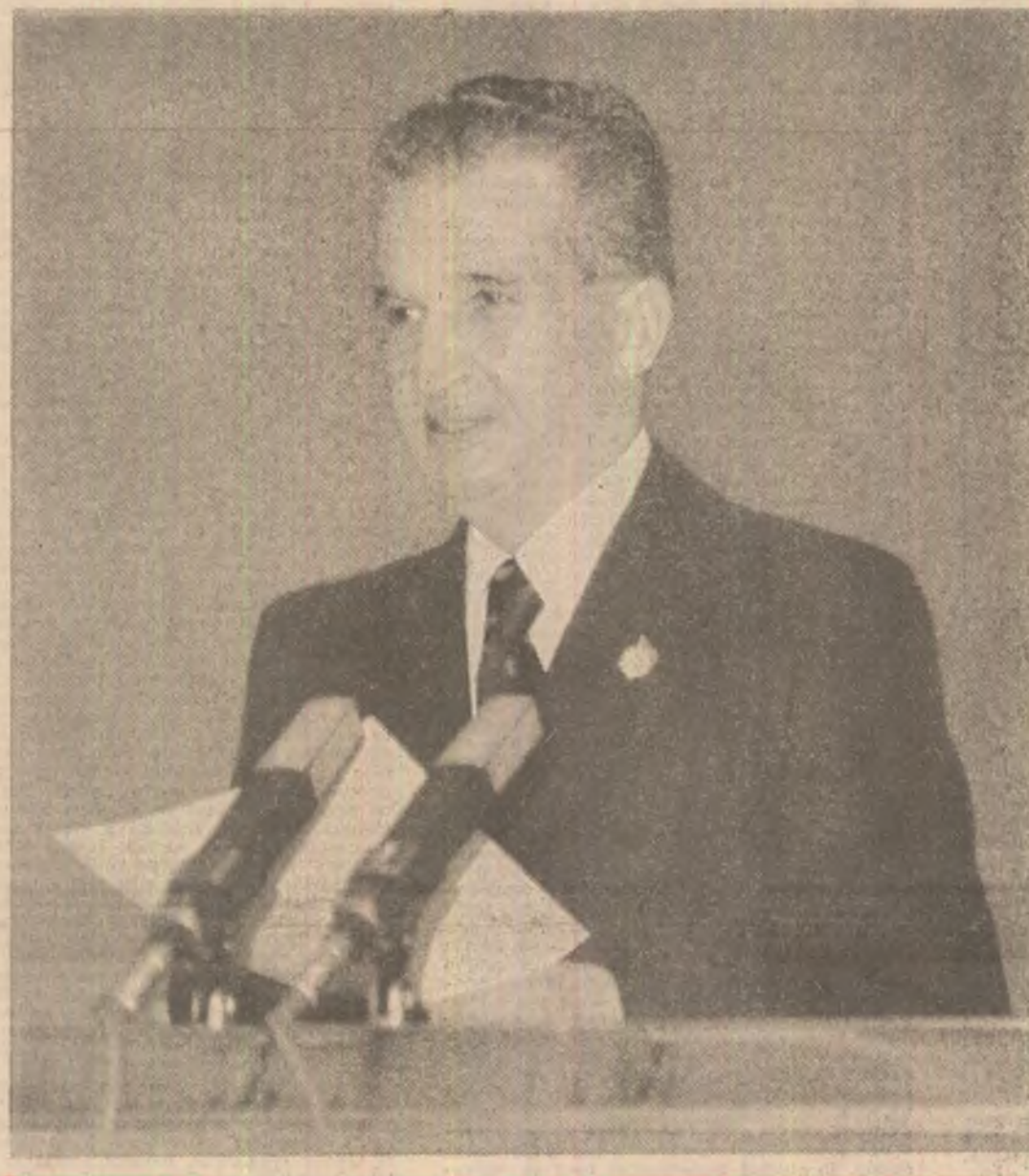
Proletari din toate țările, uniți-vă!

65 DE ANI DE LA FAURIREA P.C.R.

INIMA ȚĂRII

Între cuprinsul sintagmă a anilor epocii noastre, partidul înțelegând în indisolubilă relație cu conducătorul său și țara care a dobândit cea mai deplină și mai temeinică identitate moral-politică, economică și socială. Spunem: **Partidul, Ceaușescu, România** și spunem de fapt adevărul unui timp în care istoria se așază alături și se alcătuiește prin mari și inconfundabile biografii ale muncii, ale creației științifice și tehnice, într-un efort de edificare neabătută, pe noi trepte ale progresului și civilizației, cu o proiecție de constanță vastă și întemeietoare, pornind de la realitate și ajungând iarăși la realitate, într-o continuă transformare. Gloriosul jubileu de care prezintă cei 65 de ani de la faurirea partidului, într-o asemenea stare negăsește și într-un asemenea mod se înscrie urmându-ne în chip creator destinul și făcând din realitatea la zi o oglindă fidelă a unui drum în permanență ascendent, cu punctul ferm de pornire în Congresul al IX-lea și traversând toate celelalte forumuri comuniste care alcătuiesc însăși arhitectura de idei și fapte revoluționare ale **Epocii Nicolae Ceaușescu**.

Iată este în indisolubilă legătură cu progresul și civilizația, cu participarea activă, conștientă, a întregului popor la opera de faurire a propriului destin. În acest sens, lucrările Congresului Uniunii Generale a Sindicatelor din România, care au început în prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, se constituie într-un adevărat înfăptuirea întocmii a programului dezvoltării noastre multilaterale. Cuvintele secretarului general al partidului la acest reprezentativ forum al democrației muncitorești-revoluționare relevă domeniul orientării și direcții prin care clasa muncitoare românească, în spiritul unor înaintași și viguroase tradiții de luptă și muncă, își consacră eforturile gândirii și acțiunea creatoare, așa cum a făcut-o și până acum, pentru asigurarea pe mai departe a progresului societății, sub semnele unei noi calități și la altitudinea unei noi etape de dezvoltare, conform hotărârilor și obiectivelor adoptate de cel de al XIII-lea Congres al partidului. Partidul și clasa muncitoare, partidul și poporul formează o singură entitate și în această accepție, prin această înaltă optică politică, revoluționară, intereselor dezvoltării, ale afirmării gemme în contemporaneitate cu și în perspectivă formează acel unic și solidă mod de angajare prin care se exprimă de fapt însăși condiția existenței noastre în libertate și independență. În cadrul sistemului democrației muncitorești-revoluționare, sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu, sindicatul de revine un rol deosebit de important în muncă și în activitatea populară în vederea înfăptuirii neabătute a planului și programului de dezvoltare economică și socială. Ele sunt cele mai largi organizații ale poporului formate din beneficiarii — și trebuie să acționeze pentru a asigura participarea organizată a acestora la conducerea tuturor sectoarelor de activitate, în cadrul societății. Un rol deosebit de revine în știință, în cultură, în activitatea educativă de formare a omului nou. În acest scop îndeamnă și o cer însăși scopurile noi ale socializării și comunismului, întregă viață materială și spirituală care-și adaugă, pe măsura timpului, noi trepte de împlinire.

„ÎN ÎNTREAGA ACTIVITATE POLITICO-EDUCATIVĂ TREBUIE SĂ PORNIM PERMANENT DE LA CONCEȚIA REVOLUȚIONARĂ, MATERIALIST-DIALECTICĂ ȘI ISTORICĂ, DESPRE LUME ȘI VIAȚĂ. PE ACEASTĂ BAZĂ TREBUIE SĂ ACȚIONĂM PERMANENT PENTRU LĂRGIREA ORIZZONTULUI DE CUNOAȘTERE AL TUTUROR OAMENILOR MUNCII, AL ÎNTREGULUI POPOR.

ÎN ACEST SCOP — ȘI VREAU SĂ SUBLINEZ ÎNCĂ O DATĂ — SINDICATELE TREBUIE SĂ CONCLUZEZE STRINS CU UNIUNILE DE CREAȚIE, CU PRESA, RADIOTELEVIZIUNEA, CU TOATE ORGANISMELE CARE AU MISIUNEA DE A ASIGURA RIDICAREA NOIȘTIINȚEI REVOLUȚIONARE A POPORULUI, PE BAZA CELOR MAI NOI CUCERIRI ALE ȘTIINȚEI ȘI CUNOAȘTERII UMANE.”

NICOLAE CEAUȘESCU

Aspirația spre înalt

În viața unui popor, în istoria lui, există un singur adevăr fundamental: PATRIA. După cum spre inimă poporului există un singur drum: ADEVĂRUL. Cu aceste neînfripte idealuri a intrat partidul comunist în arena luptelor de clasă cu șase decenii și jumătate în urmă, și dacă în jurul său s-a adunat tot ce a născut mai vrednic și mai viteaz acest popor, suflarea vie a unei întregi națiuni, a fost pentru ea poporul român a descoperit în partidul comunist un mesager al adevărului, partidul ale cărui interese se confundă în totalitate cu interesele celor ce muncesc, cu interesele întregii națiuni române. El, acest partid al celor care nu aveau nimic de pierdut pentru că singura lor așteptare era speranța, a aprins ideea scintilei de ferice, pe care a hrănit-o apoi cu jertfele sale, neclintit în fruntea clasei muncitoare, a poporului. Nu ar fi fost posibilă uriasa și nezdruccinată legătură dintre el și poporul pe care îl conduce, dacă acesta n-ar fi verificat în timp că destinul său se află în mințile cele mai sigure, dacă nu s-ar fi convins că fiecare cuvânt rostit de partid are o acoperire riguroasă în fapte.

Istoria partidului comunist e un sir neîntrerupt de lupte și nu a existat epocă în care conștiința și visul și dragostea de patrie să se fi ridicat la asemenea înălțimi. Vorbile acestea îmbracă identități reale: milioane de oameni, cu numele lor, cu vîrsta lor, cu profesia lor, întreaga lor capacitate creatoare a acestei noi și răsculătoare patrii socialiste. Victoria socialismului este rezultatul unei aspirații istorice: poporul nostru a trăit todeauna în idealul socialismului, el l-a dublat existența de toate zilele, a fost speranța, lumina, certitudinea zilelor viitoare și toate acestea pentru că el, românul, partid care își împărțea energia și simțămintele cu fermiatea și înțelepciunea reclamate de cele mai grele momente ale istoriei.

De socialism se leagă în România uriașul salt economic, așezarea noastră pe drumul

civilizației mondiale, uriasa dezvoltare a industriei și agriculturii, experiența fructuoasă a economiei planificate, ritmul accelerat al construcțiilor contemporane, beneficiile materiale concrete pe care le înregistrăm. Ideea omului nou, esența tuturor izbuzilor noastre este, și ea, o expresie a socialismului, și nu există un înțeles mai nobil al ei decît umanismul socialist.

De socialism se leagă în România izbînda democrației reale, dialogul deschis al partidului cu poporul, formarea unei opinii de masă intranșigente, în spiritul echității și al eticii comuniste, răspunderea care nu apasă pe umeri în legătură cu tot ce crește și se dezvoltă în hotarele țării, comuniunea de idealuri a prezentului cu trecutul de luptă, legătura indetrușabilă prin care partidul a știut să unească visul de venecuri al trecutului nostru istoric, libertatea și independența noastră este, și ea, o expresie a socialismului, și nu există un înțeles mai nobil al ei decît umanismul socialist.

Socialismul este, astăzi, în România, birutor. Este o biruință reală, întremătoare, vizibilă, o victorie pe care o datorăm poporului nostru, partidului nostru, faptului că la conducerea țării destinul istoriei noastre a știut să așeze un fir al poporului prin chiar sorgintea familiei sale, un om al prezentului prin toate acțiunile sale, un exemplar luptător comunist: — vesnic tânăr prin suflet, energie și pătrunderea minții, prin angajare și jertfă, prin putere de muncă și prin clarviziune revoluționară, printr-un înfăptuit patriotism comunist. Acest om, al cărui nume și ale cărui idealuri le urăm, care s-a identificat adinc cu idealurile partidului și ale poporului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, este o garanție că binele va sta neclintit și de acum înainte în zodia poporului nostru, într-o continuă aspirație spre mai înalt.

Virgil Teodorescu

În lumina libertății de creație

Românul este, înainte de toate, un ziditor. Și-a zidit casa, cu sîntoasă temelie, trudindu-se să adune cele trebuincioase — bobornaci, cărămizi, cărămizi de apele rîului-frate, lespedea smulsă din trupul muntelui-tată, lemnul dăruit de pădurea-soră, așezînd loc prielnic în vatra sa de sat, pe pămîntul-mamă, adică de aici strîngîndu-și rădăzile unei alte tradiții ce ține de ziua calendar și apoi o luă de la început, fără istor, trecînd din calendar în calendar, din secol în secol. La început, zidurile lui s-au numit cetăți. Era semnul de statornicie al unui neam. Căci ele nu se înălțau din triflie, ci din nevoie. Mai bătea cite o grindină, mai bîntuia vreun vînt nebun, se mai isca vreun viscol și el, românul, ziditor ieșea în poarta casei sale, — ieșea în poarta cetății sale, întru apărarea celor de el trudite. Așezările de azi, tot cetăți se cheamă că sint și românul le face mereu mai frumoase, nu din filosofie, ci pentru că așa este simțirea lui și își cîntărește strădania, depășînd de-a lungul istoriei de a-și fi păstrat pămîntul lui și casa lui și cetatea lui, ele rămîind românești. Neam liber și mîndru din născare, poporul nostru a cîntărit, tot de la început, și în cuvînt. Așa cum l-a plăcut să-și aleagă singur locul și înălțarea zidurilor sale, tot lber s-a vrut cînd a așezat cuvîntul în urzala versului, pe acesta înfăptîndu-l prin cîntec. Chiar dacă românul s-a născut poet, el tot a avut de învîțat în asemenea lucrări, de la rîul-frate, de la pădurea-soră, de la muntele-tată, de la pămîntul-mamă. Și cum dascălii acestia își făceau singuri legile, nesuferind înținare

străină, ce altceva puteau deprinde învățării? Înainte de orice, libertatea. Și, iată, demnitatea și dănuirea.

Cel care a dat sens nou vocației românești de a construi, prin fapta și cuvînt, a fost Partidul Comunist și țara noastră, în momentul de vir în istoria noastră, călăuzind spre el toate marile noștre idei de libertate. Concentrînd marile forțe, materiale și spirituale, el a cerut, prin chiar rațiunea sa de a ființa, o creație pe măsură. Așezîndu-și istoria cea nouă a țării pe coordonatele ideologice ale fiecărei etape de timp parcursă, privind drept în față realitatea, realul, care, mereu transformîndu-se transformă în mod revoluționar și conștiința construcției de bunuri materiale ori spirituale. Congresul al IX-lea a fost pragul de trecere într-o altă etapă istorică, într-o strălucitoare și înnoitoare epocă. Pentru constructorii în cuvînt s-a produs o largă deschidere către tot ceea ce era înalt în tradiția noastră culturală și literară, către „cîntec” întru bună cunoaștere a istoriei naționale, către minunea care este creația populară. Literatura întregă s-a așezat pe coordonatele necesare, concentrînd valorile vechi și noi laolaltă, și astfel aducîndu-le în centrul interesului societății. Literatura, profund patriotică, de un ales umanism, nu doar urmîndu-și ogîndind prefacerea revoluționară ci devenind chiar ea astfel, a avut de căutat prin orientările sora, de către secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, începînd cu acel neuitat congres, în atîtea și atîtea rînduri în autocuprîntoarea-i operă. Fiește, avîntul necesar pentru o viguroasă dezvoltare s-a dat prin instaurarea unui liber climat creator. Fînd, deci, seama, de tradiție. Tînd, însăși, deopotrivă, deopotrivă, din todeauna al creatorului, acesta are, fără îndoială, nevoie de libertate creatoare, cum are nevoie omul de iubire. Și cum, de altfel, are oricînd nevoie de ea, pentru a construi ceva.

Trînd alături de oamenii cetății sale, gîndînd liber laolaltă cu el, creatorul de literatură, și el om al muncii, își află eroii prietere semeni. Trînd aspirațiile acestora, confundîndu-se cu spiritualitatea și problematica lor, devine, iată, o forță modelatoare de conștiință.

Aceasta sint problemele de fond. Cit private forma de exprimare, o dovedește „tabloul” literaturii contemporane — în peisajul căreia se găsește atîtea nuanțe, pete de culoare, ritmurii vii, tuse delicate, ori, dimpotrivă, energice. Fiecare fiind liber să aleagă — nu ce vrea, ci fiind dator să aleagă ceea ce i se potrivește, forma în care și prin care poate izbîndi.

Lumea literaturii este, la urma urmei, lumea cea adevărată, și în ea fiecare își poate găsi locul. Dacă are chemare pentru aceasta. Scriitorii de creație liberă, a toate stăpînitor, că dreptul fiecărui să încerce, îl încurajează, dar val de cel care strică lucrările în cuvînt, de cel ce nesocotește curățenia limbii noastre, de cel care uită ce înseamnă acest popor și ce drum a avut el, prin istorie! Șansa de a — iesi în lumea — a mare stă în valorificarea tezaurului pe care îl stăpînim și care se află în rotundul hotarelor noastre. Nu ne putem impune cîmpîndu-l pe alții, plecîndu-ne, covîrșînd, în fața „scollor” și curentelor de toată felurie. Să le respectăm, asta da, e o datorie, dar să arătăm că sintem liberi în gândire și să ne dezvoltăm, în primul rînd, noblețea gîndirii originale, izvorînd la noi din pămîntul-mamă, cîrgînd nestăvilit ca rîul-frate, fremătînd de sensuri cu pădurea-soră de cîntec, înălțînd-o senin cum își înalță fruntea muntele.

Românul a fost, înainte de toate, un ziditor. Mîndrească-se, deci, cu zidurile ce-l poartă pețea! Peceți strălucînd, acum, sub lumina libertății de gînd și creație.

Florin Bănescu

SUB SEMNUL CONGRESULUI IX

Literatura unei construcții: omul nou

Există o coordonată fundamentală a literaturii române contemporane ale cărei determinări profunde au putea spune de ordin filosofic, se cuvînt a fi în ce măsură putem deșaga un nou tip de umanitate, cit de înalt și de vibrant este mesajul ei, cit de armonios se constituie el în raport cu realitățile social-istorice la care se referă? Cu alte cuvinte, ce avem de spus nou lumii în care trăim și, în primul rînd, nouă însine? Căci în materie literară, înalt spirituală, nimeni nu va primi decît ceea ce este reductibil al său, constituit într-o sinceră, liminară și dramatică luptă cu sine însuși.

Evident, toate cele de mai sus sint întrebări procesuale, pe care orice scriitor al nostru care vrea să-și respecte numele, le poartă cu el pentru drum lung, în cutia de rezonanță a propriilor sale conștiințe. Ele se constituie în factori de energie propulsivă, necesară zămislirii marilor opere. Sint mostenirea cea mai de pret pe care

poporul însuși o lasă din veacuri scriitorilor săi reprezentativi din toate generațiile.

Originalitatea către care, ca scriitori, năzum în mod firesc. Iși are legile ei obiective. Acestea trebuie căutate, însușite, transformate ele însele în factori de afirmare creatoare. Nu sint adepții ideii că scriitorul ar putea lucra cu propriul său talent întocmai ca o cîrtiță oarbă, în scor-monierea pămîntului. Scriitorul trebuie să-și cunoască șansele de a fi în coordonatele vieții propriului său popor, să le cîntărească atent în doplina lor actualitate și să le valorifice cit mai bine, implicîndu-se pe sine și ajutîndu-i și pe alții să se implice. Funcția educativă, modelatoare a operii sale aici se află în cel mai deplin înțeles al cuvîntului. Este, de aceea, cu atît mai important de știut că între năzuințele către o literatură originală a fiecărui dintre scriitorii și năzuințele literare de ansamblu ale societății noastre contemporane există o concordanță cu nuanțe multiple și care se cer cit mai mult valorificate. Această concordanță o găsim înscrisă cu litere de aur în chiar Programul Partidului Comunist Român. Putem deșaga de aici, în cuvînt simplu, dar pătrunzător, însemnele unei dintre cele mai nobile misiuni incredite creației artistice. „În activitatea de formare a omului nou, a conștiinței socialiste, un rol important au literatura și arta, chemate să

Dumitru Bălăeț

Continuare în pag. a 5-a

Zbor înalt

Ne bat cîmpii arzînde,
Cu blînda ierbi răsuflete,
Doar umbra țării înroșite,
O vîd în suflet cum răsare.

Și toate cite-au fost să fie,
Doar prin partid meru vor fi,
Căci El meru este Lumîna,
Căci El meru e zori de zi.

E zborul păsării înalt,
El este cerul din copii,
E necuprînsul țării noastre,
Strălucimînd verbul „a fi”.

Priviți cum steaua țării suie,
Lumina lui etern ne scaldă,
Această zi ce o gutuie,
Amirosînd a piine caldă.

Fluvia etern

Patrie lină dînspre viață te strig,
Te trîim intens cu ardare vie,
Sufletul nostru de țărîna te știe,
Flacăra-naltă în oceanul de firg.

Patrie lină, frunză de mit,
Nai te-am făcut cu sînge și moarte,
De sevele tale nimic nu ne desparte,
Inimile noastre aici s-au zidit.

Patrie lină, fluvia etern,
Draperii de cîntec pe gură ni se-astern,
La ziua Lumîni fără de sîrșit.

Petre Ivancu

Vocația publicisticii

Scriitorul român a fost și este un bun publicist care a înțeles și înțelege că spunul cuvîntului în problemele cu care este confruntată Cetatea. De fapt, începuturile presei românești le datorăm scriitorilor. Iar apoi, de-a lungul anilor, prezența lor în arena publicistică se dovedește, fără nici o tăgădă, dintre cele mai oportune. Cu o excepție-două, poate (mă gîndesc la Bacovia și Hortensia Papadat-Bengescu), toți marii noștri scriitori au profesat jurnalismul, altfel spus, au luat atitudine directă față de evenimentele cu care a fost confruntată societatea românească. Eminescu, Siliuțchi, Caragiale, Hasdeu, Sadoveanu, Delavrancea, Lovinescu, Arghezi, Rebreanu, Goga, Blaga — ca să înșirăm doar pe citiva, au o operă de gazetari care cantitativ depășește de multe ori pe cea

Luceafărul
Continuare în pag. a 3-a

- In acest număr : • POEZIA ANGAJĂRII • Articole despre volume de • Grigore Hagiu • Nichita Stănescu • Ion George • Antologia „Luceafărul” • POETII ȘI PARTIDUL • Versuri de • Violeta Zamfirescu • Victor Tulbure • Marius Stănilă • Ion Trif Pleșa • „De la înălțimea macaralei” — fragmente de roman de Mircea Costin • Poeme de Ion Potopin • SCRITORII LA IZVORUL VEȘNICIUI AL REALITĂȚII • Semnează : • Nicolae Velea • Mara Nicotă • Radu Selejan • Florin Costinescu • Doru Moșoc • Mircea Florin Șandru • Dumitru Matală • Civilizație românească • „Itinerariile vîrurilor” de Cornel Vadim Tudor.

Continuare în pag. a 6-a

65 DE ANI DE LA FAURIREA P.C.R.

Antologia Luceafărul

POEZII ȘI PARTIDUL

În biruința soarelui firească

Ardea văzduh multiplicat
lumina lacrimi din piatră,
Părea o pace împacată
prisma pământului arat.

Lacrima ceruia în gind
dominează după război,
Eroi necunoscuți cerind
sleitul sufletului inop.

Rosu ardea soarele firii,
Fierbinte miez răsădit,
Fluviul genilor gândirii
săbii de suflet ascuțite.

Teceea pământul prin tăcere,
Cu păsări, Hori, văzduhul nins,
Atitua morți și inviere
nașteau Partidul noivnins.

Părea cuvint, părea pământ
sămînța din alt veac țînșit
robînd mări visuri pe orbită,
scrise să nu piară nicînd.

Violeta Zamfirescu

Există!

În zare muntii mei se lîmpezesc.
Și de departe piscul se străvede.

Există un Partid muncitoresc
Și-o țară care-n fiercure crede!

Flămînzi străbuni în glie dorm. Focșene
Mări holde peste cei străiviți de roată

Există un Partid muncitoresc
Și-n jurul lui o țară minunată!

Cresc prunci, și muguri cresc,
și schele cresc și schiele cresc

Există un Partid muncitoresc
Și-o țară dreaptă și cutezătoare!

Ce bine-i pe cuprinsul românesc,
Sub steagurile în lumină toate!

Există un Partid muncitoresc
Și România cîntă-n libertate!

Victor Turbure

Despre revoluție

Eu rostesc cu dreptul celui ce nu a primit
— „s-o stăpînescă în pace” — ci s-o ducă
înainte!

cu dreptul celui chemat
în Revoluție — umăr, nu mator —

Revoluția este starea de fapt a Popoarelor!
Revoluția este starea de fapt a Cuvintelor!

Revoluția nu cunoaște război! Revoluția
e singura cronologie valabilă pentru istoria
Lumii!

Din Revoluție în Revoluție
Starea de Revoluție este
nu consecință, ci argument al Mișcării
înainte, al

îndepărtării de noapte. Eu cred că:
Starea
de Revoluție este o haină
sărbătorească pe suflet.

Eu cred că:
Haina de lucru a muncii politice este
de cărbune, pătrunsă de pliuira de fier
de mireasma

pământului reavăn, de sunetul
aproape tăios al motoarelor, de vîntul mării,
de cîntecul grîului cînt și de strigătul
cu care pruncii întîmpină lumina,
lucind la temelii împliniri.

Marius Stănilă

Cămașa oțelurilor

Pasărea cînd cîntă se destramă,
poetul îi găsește capătul firului și-i leagă
la loc.

Luna se poartă cu razele ei ca o mamă,
lumina ei de pe cămașa o storc.

Un smoc de vînt îmi putrezește pe umăr,
îl sulfu dar nu se ia.

În familia muncitorului oțelului și pus
aud copiii lor cum prind a-l dezmierea.

Oțelarii o singură dată îl dezbracă pînă
la jumate,
își lipește urechea de pieptul lui și ascultă
înima sănătoasă

Hainele bune ale oțelului sint cusute toate
cu fir de ață din cămașa oțelurilor trasă.

Ion Trif Pleșa

PREZENTUL

desigur întrebările pot fi multe, însă
întrebările se rezolvă în douăzeci și
teaptă răspunsuri, ele pretind să fie
umplute tomnă goulire, spațiu —
timpul iscodirii. Eram în concediu cînd
doi, Maicanii, au fost transferați aici. Chiar
și pentru transferuri, avizul meu, ca unic psiholo-
gic, era necesar. Dar nu am putut să
luat cu treburi și, iată, bilanțul mă obligă.
Încep cu cei doi fiindcă sint frați, fiindcă lu-
crează la mari înălțimi, fiindcă se numesc Mai-
can George și Oantă și fiindcă, dar fără senti-
mentalism! Pratul de-un deget pe dosarul eu
noi anajăși, deci la treabă. Mă rog, și ce-i
nemaipomenit la tinerii ăștia, Maican? Că lu-
crează de la șapte la șapte cărțării pe maca-
rale într-unul din cartierele bucarestene? Și
ce să-i întreb mai întâi? Și pe care dintre ei?...
Ce-i așa ciudat la ei? Ce-i alt de normal la
ei? Ce-i determinat să urce ACOLO? Ce
i-a determinat să nu mai coboare de-acolo de-
cît atunci cînd...? Poate că am să aflu. Poate
am să-i provoac să-mi mărturisesc de ce, cum
și ce. Totuși, un pic de pudor: de ce să su-
port ei întrebările mele? Numai întrebări li
se pot pune acestor oameni? Mă apropiu eu
teamă, așadar. Nu cu teama de înălțimi, ci eu
una mai firească: dacă le sint sau nu util. Ei
urcă zilnic peste o sută de metri ca să poată
fi ridicate casele, adică orașul, țara.

— Mama noastră e prietenă, imi declară
abrupt George Maican, și deodată simt că nu
mai e vorba de nimeni o teamă, simt că înălțimea
lui e și a mea. E spătos, George, și privește
direct și are o vîrstă.

— E vîrstă ai, tovarășe?

— Deceamdata număr 35 de ani.

— Atunei sintem pe-aproape, răspund.

— Să fii sănătos, imi spune, și suride. Unul
din cele mai calde surisuri ce mi-au fost vreodată
adresate.

— Cîstă are vara asta pentru dumneata,
zie, și nu se miră îndeajuns.

— August are gustul și mirosul verilor lungi
din copilărie, lungi și fierbinți, și duioase,
zie, și cum eu mă mir îndeajuns, continuu.

— Luncel, pentru că făcăm, obligă-mă să te
pe care nu dorim să te fac. Fierbinți, pentru
că ploua mai puțin, vă amintim, erau foarte
fierbinți verile noastre. Și duioase, pentru
că mi-amintesc acu de ele și nu le pot uita.

— Eu aniversez forța mea, puterea mea de a fi
prieten, de a fi ateni, de a serua, forța de a fi
fi, ce mai! și-i întreb: — Ce-seamă a fi,
și-mi zice: — Păi, toți oamenii se realizează.
Sau nu se realizează.

— De ce unii nu reușesc?

— Fiindcă întirzie. Fiindcă nu iubesc și n-au
frați, ce mine, n-au prieteni. Fiindcă... Dar de
ce unii se realizează, insist.

— Adică, înțelegi să vă referiți la mine.

— Nu în nimic, întreb doar.

— Păi, înseamnă e-aveți ceva pe suflet.

— Interes am, și entuziasmat, și călîna...

— Călîna? și se miră.

— Chiar așa, îi spun. Pentru că nu lucrez
și eu sus, la înălțime.

— Ehe, tovarășe coleg de generație, fără oc-
lulari.

— Bine, zic. Să intrăm în subiect: de cîți ani
lucrați ca...?

— De cînd mă știu. De cînd exist. De cînd
am avut primul copil sau...?

— Cîți copii acum?

— Trei, Deceamdata.

— Cine îi?

— Nevasta. Și eu, evident.

— Atunei, cînd mai?

— Nu mai nimic, pentru că fac piața, țir-
lese, privesc televizorul, poart un ziar...

MAI MULȚ CA PERFECTUL

Dacă e- bună de analizată, jumătatea lui
Ivanicu trece toți mii istați deși pînă
La stimțorarea băieților de prăvălie contribu
și avariații ei, preceptul numai să-și melițe
ziua toată aereala. Cînd patru dintre ucenici
renunțară la regimul promis, ce se grăbesc
să-i înlocuiască cu alții, de pe la atelierul
tipografic. Intre aceștia din urmă o și unul,
Maican Virgiliu, trecut de 20 de ani, singurul
care mai îndrăznește să-i ceară stăpîni gaz
pentru lampă și ceva lemne să păcălescă soba,
și-asa dezorize față de cubajul odii închiriate.

Nici el nu va rămîne mult aici. Se în carină
cu Teodoru Marțița, lucrătoru textilă la
Lyon's, pe Ducești. Ea lucrează și noaptea,
chestiune neplăcută lui Maican, și nu numai
pentru că el, muncind diminețile, nu mai apucă
să-și tragă sufletul alături de ea. Încît alse
soluția de compromis de a locui împreună cu
Marțița într-o odăie furată pînăntului inunda-
bil dar ieftin dintră Colentina și Andronache.

Camera o ridică peste noapte: bate sase pari,
pe ei fixează o armătură ușoară de sîpci rare,
între ele și deasupra viră pînănt cu paie în
cîmășă, înseși sfîmțămînt de pînă, cum
făcătura o oarecare trănicio, și numai la buză
așeză și lipi cîteva cărămîzi (le arse un vecin,
care și el tot de la un vecin învățase cum să
facă). Iar pentru acoperis, folosi cartonul gu-
dronat, obținut de la niște zețari în schimb
unei balerei cu rachiu de țesovină.

Mută, sălbăticia fotografică a străzilor, de
dinainte, moare succesiv, neobservată. Exultan-
ța sălbatică a primăverii geme sub zbrîmțimul
ridicat de serbările colective. Un zumbet com-
pact, adinc, lîmpede, apoi, anuță lăuna coloco-
tivă, ca telediscul. Multimea face un singur
pas, cadentat, ce pare agresiv datorită monoton
ritmului. Trupul ei, ca un șarpe nesfîrșit
curgător umple acum străzile Bucureștilor și
întunece galantarele și ferestrele, încît parcă
înseși străzile și ferestrele și ferestrele, încît parcă
nuca înaintea...

„Voi, mii de cete muncitoare
de prin orașe și cîmpii, ce gemeți fără-ncetare
în jugul crîncinei robii, sub steagul roș, vă în-
frățiți, să sfărîmați neagra robie-le...” Și reflexul
șoșetic al străzilor, purcă mal bucurăse a un
și cadentă pasilor, parca în
„Sună trimbiții de alarmă, fulgere vi strălu-
cesc, ca un val spumos, puternic, muncitorii se
pornesc...” Chipul mulțimii trepăntă de sen-
zația unei retrospectivă colective, dar și a unei
anticipații: se apropie un nou ev, mine, vor
trăi în anul 1900, cum va fi mine? cum va fi

mircea constantinescu

„Uite e-asta știu, adică auzii eu cite
ceva, deși nu-mi vine a lipi zvonurile, că toți
înjură pe toți și se căinează unul pe altul...”
Tipograful atăcînd în gîsul lui ne-am tras cu
dînsii, la fel ce de la Wolf, Lemaitre, STB,
toți și coborau pe Cîmpineanu și ne-au barat
drumu. Noi fără arme, fără nimic, că veneam
de la lucru, unii aveam suferțasele cu mîncare
la el... Soldaților, ameiții de băutura...
„Tipograful atăcînd în gîsul lui ne-am tras cu
dînsii, la fel ce de la Wolf, Lemaitre, STB,
toți și coborau pe Cîmpineanu și ne-au barat
drumu. Noi fără arme, fără nimic, că veneam
de la lucru, unii aveam suferțasele cu mîncare
la el... Soldaților, ameiții de băutura...
„Tipograful atăcînd în gîsul lui ne-am tras cu
dînsii, la fel ce de la Wolf, Lemaitre, STB,
toți și coborau pe Cîmpineanu și ne-au barat
drumu. Noi fără arme, fără nimic, că veneam
de la lucru, unii aveam suferțasele cu mîncare
la el... Soldaților, ameiții de băutura...”

PREZENTUL

Tresar și atae: — Dar cărti... Cînd și cărti,
tovarășe coleg de generație! Dumneata cînd?
— Eu fac și dreg, așa-mi vine să-i zic, și nu-i
erud, poate și unde-i prea spătos pentru talia
mea, strecurat vulpește printr-o vară lungă și
fierbinte și duioasă, potîm, am ajuns să-i
pierz și țara, aproape că strig: Sint aici, mă
angajat pentru voi, să nu vă las la-nîmplare cu
una și cu alta... Ehe, ei, alda. Pentru noi cînd
vom avea timpul ăsta ca să una și cu alta... Oh,
exclam. De ce lucrezi atît de sus, George Mai-
can, și ai început ca lăcătus mecanic, din '75
lucrezi la macarale, de cînd vîd lumea de sus.
— Cum e cînd vezi lumea de sus. — Păi, e
cam altfel... e mama noastră, prietenă, v-am
mai zis, și mai ales e colaborare, fără ea nu
se poate! — Eu vechez să nu cadă nimic. Ar in-
seamna să răzase oameni, să deterioreze ma-
teriale. M-ar descalifica! Într-asa colaborăm, cei
de jos cu mine. Ei dispun panourile, țocurile,
mă rog, totul, iar eu le plimb prin aer și le fac
cadou altora, care le asteaptă, doar aji văzui,
deodată se-amestecă frate-său, Oantă, tot un
Maican, și zice...

PERFECTUL COMPUS

După moartea Marțiței, Virgiliu Maican și-a
pus toate speranțele în fiul său Petre, sau
Petrița, cum îl strigă în concenru, tot așa
drăgîn și unii vecini. A crezut că va scoate
din el un (bun) tipograf. Obsesia culturii pe
care nu l-a ajutat viața s-o aibă, obsesia literară
de ziar, greafată pe unele aptitudini vădite de
copil în școala primară făcînd în lalpa Bucu-
reștilor, departe, în carbi pe pînănt, deștal
ca să-i îndrum spre o meserie de care Petru
nu s-a simțit strigat. A fost o vreme cînd la
Cultura populară; cîștiga puțin și alerga mult.
Înălțat făcînd, cînd citea učenicia nu i se mai
potrivea lemne, tot la insistența tatălui a
cercut să devină culegător-zețaru la tipografia
de alături, din Smîrdan, a lui Crassianu. Haru-
ritul masinilor, praful de plumb și numărul
orelor de trudă l-ar fi alungat repede dacă nu
s-ar fi lipărit aici între altele Tribuna lucrato-
rilor și, mai țirzu, Buletinul de știri impu-
triva fașismului. Acestea, împreună cu ABC și
Drumul femeii, lipărite pe Lipsican au consti-
tuit pentru tînrul Petre liceul și universitatea
pe care nu le va absolvii nicodată. Protestatar
prin conlăminare și în măsura instinctivă a om-
nului petițit scuzat, dar pe pînănt, deștal
a rămas totuși departe de agitația socialistilor
și social-democraților; nu s-a îndrumat să
participe la intrunirile și manifestațiile lor,
sperînd mă curînd într-o ridicare pe cont pro-
priu. „Văd și aud perfect”, îl place să se justi-
fică, dar cine l-o are? Pe pînănt, deștal
iar în poziție pe primul prunc l-a pierdut în-
tr-un accident la nîc sase luni. „Brate și pi-
cioare am. Ce-mi trebuie politică?” a replicat
și unui coleg, culegător, difuzor de zăiare și
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără geamuri, la mansonări, în Pra-
sagiul Român. Cunoștea activitatea clandestină
a unora dintre camarazi săi, chiar a cules și
cînt unele materiale propagandistice. Însă era
convins că cine munceste cit și cum i se cere,
nu moare de foamă. De ce atîndu eforturi su-
plimentare? Totuși, nu și-a trădat nicodată
colegii, singura preocupare de căpetenie fiind
să-i asigure familiei, acum sporită cu un băiat,
Dumitru (toți îl vor ști, cîrînd, numai sub
apelativul Mîțică), trahul cel cîmsecade, visat
între chenarele școlii de chiria pentru
o cămăruță fără ge

65 DE ANI DE LA FAURIREA P. C. R. SCRIITORII LA IZVORUL

De la realitatea vieții la realitatea cărților

Elimpede ca literatura care se scrie azi nu poate fi înțeleasă izolat de ceea ce se petrece pretutindeni în țara noastră, de necesitățile și preocupările primordiale ale publicului cărui îi este adresată. Tot ce ne străduim să realizăm capătă sens numai prin raportare la problemele mari ale României socialiste. E absurd să-și imagineze cineva că lumea poate merge într-o parte și literatura în alta. Dacă literatura nu schimbă lumea, ea are totuși puterea de a-i înfrâșa schimbările. Și nu într-un chip neutru, cu indiferență, pasiv, fără participare: ci implicându-se profund în sesizarea metamorfozelor colective și individuale, devenind parte în marele proces al devenirii — fiindcă privește întotdeauna omul și realitatea. Liniștită, indiferentă, nu există literatura autentică în situații implicative. Forța care determină participarea creatorului este chiar talentul său, irezistibil atras, cu cât este mai puternic, de zonele fierbinți ale vieții, de concentrarea energiei, de tensiunea confruntărilor, de dinamismul transformărilor.

Intr-adevăr, forța vieții noastre de astăzi, nu-și poate afla corespondentul decât în ciocul unei vieți creatoare, dominată de sentimentul moral al demnității și generozității, de simbolurile acțiunii și înzestrării. Realismul plenitudinar în literatura noastră de azi este așezat în slujba promovării tot mai depline a conștiinței socialiste, a acestui motor spiritual care străpunge inerția, nimicitește prejudecățile și biruie greutățile inerente existenței individuale și sociale. Artă, ca instrument de rezonanță al aspirațiilor generale, are o arie de acțiune semit de largă, îngăduie și reclamă diversitatea de stiluri, varietatea și îndrăzneala formelor de exprimare, cu condiția implicată ca aceste forme să intruzeze un conținut uman social substanțial. Individualitatea scriitorului are a exprima acele adevăruri înalte sub lumina cărora el devine un mesaj al concretului.

Am încercat, alături de alți confrăți literari catalogați odă „agrarieni”, să impunem literaturii universul spiritual al țăranului contemporan, lumea lui sufletească fiind o adevărată descoperire. Că această lume nu era cunoscută, s-a văzut în faptul că mulți n-au crezut în existența ei; multora li s-a părut a fi fost „făcută”, „complicată” de dragul efectului literar. Personal, în Valea, ale lui Fănuș Neagu, s-a zis, fac parte dintr-o lume de excepție și asta problema a fost clădită, dovadă că e mai ușor să privești de sus la o operă literară decât să accepți o realitate psihologică. Universul pe care îl descoperam era, însă, real. O mare parte a țăranilor noștri s-a aflat și se află și astăzi într-o stare de tranziție. Este un proces social de mare adâncime de la care literatura nu are voie să lipsească. Înainte s-a vorbit foarte mult despre automatismul adaptării. Acest automatism presupune tropisme, adaptări sau inadaptații pasive. Se știe că în primele răsărituri ale scriitorilor noștri, erau în cuvânt „adaptat”, purtând sarcini negative, de la Dinu Pătriciu până la Tănase Scatiu. Pornind de la Ioanide, însă, care este un adaptat superior, un om constructiv ce traversează drama familială, o să ajungem la personalitatea literaturii noastre actuale care construind se și acționează, se clădește interior. Problema este să stăpânești exact contextul acestei prefaceri, fiindcă realitatea fuge mult înaintea imaginației, conținând, adeseori, hărți incredibile. Când mergi astăzi în țară, sat din Argeș, de pildă, leagănul neuitat al copilăriei mele, ești izbit, pur și simplu, nu doar de prefacerile lui materiale dar de oamenii care au alte deprinderi, alte mentalități și un alt comportament decât acela pe care îl știai, făcând care au o mare stăpânire a limbajului tehnic, o pronunțată descurajare a termenilor și tregat a reacțiilor pe potrivă. De sigur, asistăm la un transfer al satului spre oraș, la mari deplasări de teritorii umane, de obișnuință și redimensionare a valorilor. Lumea aceasta este un stimul permanent pentru literatură. Ea se oferă scriitorului prin teme de o mare generozitate. El este purtător al unor sentimente pe cit de nobile pe cit de grave: sentimentul solidarității umane, sentimentul răspunderii sociale, sentimentul adevărului. Cunoșcând îndeaproape lumea aceasta, descoperi că asemenea sentimente trăiesc în ea cu intensitate, că nu sunt abstracțiuni și cu atât mai puțin „ciudățenii”. Desigur, nu pledez pentru eroi fără pată și prihană, dar pledez pentru un personal, pentru un erou de roman care chiar dacă nu este un „nosus”, este un om care prin trăsăturile sale etice, trebuie să dea nălași norme de conduită exemplare. Vreau să fie „un om de rind vădit” în care să te regăsești într-o linie posibilă a unei biografii.

Nicolae Vela

„Este adevărat că se găsec ucioare frumos meșteșugite care te îmbie să bei din ele, dar oricât de atrăgătoare ar fi ele, nu pot egala niciodată izvorul dator de viață; numai din izvorul care ținește din stâncile colțuroase sau șerpuiește lin pe nisipurile aurii au sorbit strămoșii noștri în vremurile grele vitejia și înțelepciunea care i-a ajutat să răzbată prin secole”.

NICOLAE CEAUȘESCU

Vladimir Setroni „Brigodieri la ecluză Agieș”

Infinita putere a limbii române

Poezia nu există în abstract. Dincolo de realități și stări de gândire recunoscute, inventate sau temporar acceptate, dincolo de grații și disgrații subiective, de eufonii și limpeziri, — poezia trebuie să rămână întotdeauna promisiunea solemnă a unui angajament. Un angajament spiritual, în conformitate cu epoca, original și revelator.

Impresia sufletului se născă. El sporește prin realitate și prin cultură. Nu te poți apropia de poezia adevărată decât dacă ai, pe lângă iubirea de poezie, și cultură. Nu te poți apropia de poezia adevărată decât sprinzându-ți în timpla de lume ca să absorbi, cu ochi largi deschisți, realitatea.

Poezia nu contemplă viața ci o trăiește, o redimensionează activ și nobil în contextul unor experiențe, informații și confruntări, mizând perpetuu pe deschiderea către idei a posibilului și dorințelor cititor și, nu mai puțin, pe rima necesității de a primi un caracter bun de conștient, un surrogat de prezentă intelectuală, cu un mod de înțelegere, un mod de a fi nu atât entuziașt cit coerenț, nu atât descriptiv cit constant. Poezia s-ar putea să fie o instituție viguroasă, o instituție numită libertatea cugetului într-o lume plină de determinări.

Crede, ca și alții, că o poezie frumoasă este și patriotică. A dăruii patriei valori literare este un act patriotic. Dacă un om se simte mai bun, mai nobil, dacă i se deschide gustul de a citi în continuare, dacă viața i se pare mai bună și

simte că binele este garantat — poezia și-a atins menirea.

Poezii trebuie să se sprijine pe realitate după cum oamenii trebuie să se sprijine pe poezii. Sub formele cele mai diverse, orice poezie adevărată cuprinde o strălucire de vară și reprezentă o zonă de seninătate pentru sufletul omului.

Nu se poate construi o casă fără o temelie în pământ. Nu se pot scrie poezii fără să se sprijine solid pe pământul limbii române, fără să cunoști tot ceea ce s-a scris până la tine. Și, mai ales, fără respectul tuturor lucrurilor de valoare care au existat și există. Orice mărire a teritoriilor morale presupune stăpânirea altora pe care să ne sprijinim. Dacă nimic nu e sigur sub tălpile noastre, toate cercuirile superioare vor eșua. Cultura este o rădăcină de siguranță, de neclintire, de clar spiritual.

Trăim într-o țară cu o vechime istorică pe care oricine și-ar putea-o dori. Avem un popor minunat și un prezent plin de realizări. Trebuie să scriem despre toate acestea, trebuie să scriem adevărat și frumos. Realitatea este aici, în fața noastră, afirmându-și teribila materialitate față de toate năducirile imaginației. Să scriem accentuând ceea ce este adevărat și să ne poartă justiția. Să scriem sprinzându-ne pe infinita putere a limbii române, participând activ la realitate, nemurind-o prin artă, integrându-ne.

Mara Nicoară

Vetre înmiresmate

În alesul pământ între alte pământuri, rotunjit în preajma semeției carpatine, numit și pe sine — pe sine — cu aleasă mândrie, ROMÂNIA, dăinuiește frumusețe și seți de lumină pe care noi, românii, stăpâniilor dintotdeauna le-am binecuvântat să poarte numele de „țări”: Tara Motilor, Tara Hategului, Tara Maramuresului, Tara Lovistei, Tara Zarandului, Tara Fagarasului, Tara Birsei, Tara Chisnariului.

Țări în țară, mirende de așezări cu munți, cu cimpuri, cu riuri și izvoare, cu oameni inimosi, vrednici și de omie, iubitori pe viață și pe moarte de gila care numele li-l poartă, vetre înmiresmate de datini și legende, țări în care timpul s-a înzidit ca între țările unei cetăți înalțate din lezezi de dor și doine.

Țări în țară, milenare istorii, munți și ape și cimpul și oameni, care s-au îndatorat pătimasi, și pe moarte, pământului din care au răsărit datinilor moștenite odată cu sufletul, cu graiul, cu constința de sine de la strămoși, datini crescute în mare credință față de cugetul țării noastre, al românilor, datini pe care om după om, generație după generație le-au infrumusețat îmbolnăvindu-le în mîndriele și sporindu-le tainele, împlinindu-le mereu și mereu cu încă și încă o spirală, țintind către mai sus, către mai bine, pe drumurile de suflet ale viteazului și truduitorului popor român.

Țări în țară și istorie și geografii.

Daște fi, care, biografia, o plămădă a visului? Poate izvorii poeziei din anora care- leagă pe scriitor de obște, din obsesia aceluiași loc-rădăcină de care cu cit mai mult te îndepărtezi cu atât simți mai aproape, imdestructibilă dependență dar și stimulatoră tovarășie pe drumul sufletului și al imaginației? Poți deveni poet prin mijlocirea unui aprins sentiment de apartenență la o anumite zonă geografică (unică pentru tine) la un anumite tip de umanitate în care îți-ai fost tipărit și părintii și al cărui tipar în toate datele faptului tale îl porți?

Gîndul meu, — și nu doar al meu — tinde să

cuprindă într-o puternică trăire integratoare întreagă această moștenire de privilegii și simfonia pentru ca inima mea să nu se simtă săracă, pentru că într-o apăsătoare planină de o mă înalta condiția poeziei să se poată îndeplini.

Oare ce înseamnă literatura dacă nu acel car deplin de constință în care scriitorul să poată lua integral în posesiune spirituală mesajul pe care este mandat să-l transmită elevului ca exponent al unei înconfundabile colectivități? Oricare operă literară este un comunicat al vieții. Existența este textul etern, textul tainic pe care scriitorul trebuie să-l dezlege înțelesului tuturor. Poetul sporește viața și amplifică realitatea. Înaltă ca într-o apăsătoare planină asupra propriei sale determinări omenești, dincolo de toate fenomenele și culorile și străfulgerările care îi vor lumina poezia, el este ambasadorul condiționat de realitate să comunice tribunalelor lumii mesajul patriei cărăia aparține și pe care deplină prin indestruibile legături. Nu sintem singuri. Străbatem timpul însoțiți de ereditatea tradiției cu care ne contopim ca o rază de soare în văzduhul unei primăveri. Nu se cheamă poet cel care nu-și asumă destinul și nu-și cunoaște misiunea în fața prezentului și viitorului. Dinlăuntrul realității se naste acel individ, măsurat la lucrurile pe măsură ce lucrurile sint tot mai mult ale sale, capabil să se integreze unui demers social colectiv. Participarea scriitorului la cetate pornește nu numai dintr-un sentiment de participare ci și din revelația unei misiuni. Integrarea în făptura de constință și în înfăptuirea de spirit a epocii noastre socialiste este cea mai importantă dimensiune a poeziei de azi.

Tara Hategului, Tara Codrului, Tara Motilor; țări în țară, locuri de obște și buni și străbunilor noștri, locurile noastre de suflet și conștiință de unde am desprins pentru inția oraș lumina și unde inția oară am auzit roșind-se sub cupola veșniciei albastre cuvintul Patrie.

Radu Selean

Spre împlinirea umană

Am în față cînd scriu aceste rînduri imaginea unor săli pline cu oameni care, din mai multe posibilități de a-și petrece timpul liber, au ales să petreacă aceea de a asculta poezie. Văd, sau mai bine-zis, revăd chipuri; în același timp memoria scoate la lumină atitudini, gesturi semnificative. De ce au înțeles să fie prezenți acești oameni la înțelegerea poeziei, ce glas lăuntric i-a îndemnat să lasse pentru un timp alte treburi, pe a se dedica ascultării de poezii? Se pot găsi, de sigur, mai multe răspunsuri, pentru că unghiurile din care pot fi privite asemenea întrebări sint multiple, noi însă ne vom opri la unul singur pe care îl vom numi nevoia de cuvintul poeziei a omului român de azi. Desigur, poezia folosește aceleasi cuvinte ale fondului comun, nu are și nu poate să aibă rezervații semantice speciale, alcătuite de sunete numai ale ei, intangibile pentru alte domenii; procedind absolut democratic ea apelează la vocabularul comun și necesită pentru sine zone înțelșite altora. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant, posibilitățile cuvintului de a se adresa sensibilității și intelectului. Ajune în cîmpul poeziei, cuvintul devine cultivat, altceva am putea vorbi de un proces de înnobilitate în măsura în care, intrînd în acest spațiu irradiant, cuvintul începe să iradiazze el însuși sensuri ce pînă atunci li erau cvasinecunoscute sau refuzate. Depășind o anumite sferă de înțelegere umană, oferindu-ne o viață nouă, poezia ne oferă o altă dimensiune a existenței noastre. Este o constatare aflată sub semnul certitudinii faptul că poezia amplifică, în funcție de talentul autorului și de adevărurile celor spuse, uneori impresionant,

Dimitrie Glogor: „Adolescent”

DREPTUL LA CULTURĂ — COMPONENTĂ FUNDAMENTALĂ A DREPTURILOR OMULUI (I)

de la 10 decembrie 1948 când a fost adoptată la O.N.U. Declarația universală a drepturilor omului și până astăzi, este probabil multă vreme de acum înainte, examinarea substanței și relațiilor ce pot garanta dezvoltarea liberă, plină și fiabilă a națiunilor, a constituit obiectul unor impresiunilor canonicitate de documente, studii, expoziții și radiografii politico-sociale.

de a exista, șansa de a trăi de azi pe mâine, ci garanția condițiilor în care fiecare ființă a lumii să se dezvolte complex, să participe la viața socială valorificându-și în întregime calitățile minții, ale personalității sale.

Un mare cărturar

Opera lui Mircea Eliade este prea bine cunoscută, atât la noi, cât și pe altele meridiane, pentru a mai avea nevoie de vreo prezentare. Omul muritor s-a retras în posteritate, lăsându-ne încă o dată copleșiți de atâtea pierderi, îndurerări de gindu-că o parte din cărțile sale au rămas neserise. Un scriitor care pleacă din noi este întotdeauna „pierdere ireparabilă”, un dispare înainte de vreme. Niciodată nu s-a învins în toată opera, iar vrea că profesorul Eliade lucra în ultimul timp la un dicționar al miturilor și religiilor universale pe făcea să așteptăm plini de încredere o lucrare importantă, menită să întregască marea construcție a minții și energiei sale.

meniu, cel puțin din punctul de vedere strict academic și universitar (Histoire des croyances... rămâne fundamentală în acest sens). Eruția sa incomparabilă l-a făcut apt să se pronunțe asupra unor teme spirituale dintre cele mai diverse, de la vedantism la samanșism, de la mistici medievali până la tantra (cea mai pătrunzătoare contribuție științifică în acest domeniu, studiul lui Agchananda Bharati, de la Universitatea din Portland, menționată în prefața că a fost inițiată sub îndrumarea lui Mircea Eliade), de la orfism la inspirația de factură neoprotetantă. A avut modele de mare anvergură, deosebi Hașdeu și Papini, dincolo de cei doi profesori ai săi, cărora le mărităse adeseori grațitudinea.

IULIAN SEMIONOV este cunoscut ca autor al cărții „Saptesprezece clipe ale unei primăveri”, după care s-a realizat un spectaculos serial de televiziune, avându-l ca interpret principal pe Vescelav Tihonov, și prin recentul volum „TASS este împușcat să declare...”. Referindu-se la afirmarea că voievodul „să fac parte din categoria literaturii de aventuri, scriitorul sovietic a prezintă într-un interviu publicat în revista ilustrată prahneză „Svet v obrazech”: „De meserie scriu istorie iar de civa timp lucrăz ca scriitor profesionist. Adică mă adresez publicului, trebuie să-i câștig de partea mea. Problemele istorice care mă preocupă trebuie să le prezintez în mod corespunzător pentru ca ele să-i intereseze pe cititor. Și diamantul trebuie șlefuit după ce este găsit... Pentru mine nu-i lucrul cel mai ușor din lume să abordez „geometrie” tema, așa cum a făcut Agatha Christie. După părerea mea, povestirile ei sînt geometrie pură: pe baza logicii pure și a rigori matematice, o întâmplare poate fi scrisă în doar câteva zile. Dar o astfel de povestire are înfrimă, nu are dependențe istorice, nu are structură politică. Ei lipsește filozofia dragostei. În schimb, povestirile lui Simenon, care fac par-

te din literatura de aventuri, au tot ce lipsește povestirilor Agathe Christie. Simenon își este foarte simpatic și metodic al apretului și eu...” „LE NOUVE OBSERVATEUR”

lizat acel uriaș sal în statutul omului care, asimilind valorile fundamentale ale existenței, ale cunoașterii a trecut de la imperativul necesității la aceia a libertății. Această mutație a atras după sine o redimensionare a lumii la nivelul individual, de grup, al comunității și întregii societăți. Pentru omenească, Statistic acest fenomen în patria noastră constă în democratizarea profundă a accesului la cunoaștere, la marile și generoase izvoare de înnoțire a spiritului. Anii care au trecut de la Congresul al IX-lea al partidului au însemnat o eră nouă, fără precedent în dinamizarea întregii societăți, implicit a vieții sale culturale.

Datorită profundului său spirit revoluționar și înflăcăratului său patriotism, datorită capacității de a sesiza dimensiunile fundamentale ale existenței contemporane, tovarășul Nicolae Ceaușescu a imprimat și activității din domeniul cunoașterii caracterul unei adevărate renașteri, dominată de valorile de largă cuprindere ale umanității socialiste.

Cultura a devenit un fapt cotidian de viață, o trăsătură intimă a fiecăruia. Această apropiere de suflet și mințe s-a petrecut într-un proces echilibrat în care tot mai numeroase instituții de profil au contribuit la formarea și modelarea gustului pentru adevăr, pentru frumusețe și pentru omnia. Statistic acest fenomen poate fi descris prin cele 20.573 de biblioteci, prin cele 5.641 de cinematografe, prin cele 423 de muzee, prin cele 677 de teatre și instituții muzicale, prin cele 210 institute de cercetare științifică. O asemenea enumerare trebuie însă completată de imagina răspândirii și folosirii cărții, de creșterea importantă a dezvoltării a numărului de teatre și adăugăm cifra de 19 milioane de spectatori într-un an, institutelor pe cel de 170.000 de studenți, celor aproape 1.000 de licee pe cele peste un milion două sute de mii de elevi, atunci termenul de cultură capătă dimensiunea umană altă de necesară chiar și statisticilor, în viața noastră. Statistic acest fenomen poate fi descris prin cele 20.573 de biblioteci, prin cele 5.641 de cinematografe, prin cele 423 de muzee, prin cele 677 de teatre și instituții muzicale, prin cele 210 institute de cercetare științifică.

Intelegând drepturile și libertățile individului ca un complex de relații și influențe, societatea noastră socialistă a conferit acestora un caracter larg democratic, transformându-le într-o componentă ce se încadrează armonios în climatul menit să ofere personalității umane un vast cimp de desfășurare, de materializare a capacităților creatoare, însemnarea abordare de nobilitate a drepturilor și respectării dreptului la cultură a fiecărei persoane veniți din toate colțurile lumii pentru a cunoaște fenomenul noii deveniri a națiunii noastre.

Relevind uriașul progres înregistrat de România, mai ales în ultimele două decenii, numeroși oameni de cultură ce ne-au vizitat, au subliniat cu încredință și respectul dreptului la cultură a românescii contemporane la tezaurul universal de valori spirituale, precum și contribuția țării noastre la promovarea schimburilor în acest domeniu, ca o modalitate cu valențe incontestabile în mai buna cunoaștere și apropiere dintre popoare. Experiința românească în domeniul cunoașterii și respectării dreptului la cultură a fost constant apreciat ca un mod practic exemplar de a înțelege și transpune în fapt a unuia dintre principiile structurale, ale drepturilor omului.

De multe ori, și în multe părți ale lumii drepturile omului sînt evocate nu atât din considerente strict umanitare, ci mai ales din considerente polemice. Paradoxal, tocmai în locurile de origine a unor asemenea strategii propagandistice străvechi, cultura, dreptul și accesul la tot ceea ce înseamnă a se lîmteza la manifestări marginale, în timp ce miezul problemei rămîne ascuns de o examinare atentă. În acest caz, care ține de cultura și dreptul la cultură, dreptul la cultură rămîne un paragraf constituțional, în timp ce în viața de zi cu zi el se transcrie practic prin dreptul la încredință. În numele așa-ziselor opțiuni descrise — fiecare se cunoaștează zisel — creș și cît vrea — s-a ajuns la situații incredibile.

Nicolae Melinescu

todeauna gîndită în limba noastră. Numeroasele sale caiete de jurnal vor constitui probabil una din cele mai atente foi de observație a vieții sociale și intelectuale românești din acest secol. Practicînd multă vreme un jurnalism activ, Mircea Eliade s-a simțit solidar cu lumea românească, cărcia l-a trăit destul în toate ipostazele sale. Mai mult decît orice a pretuit însă cultura noastră populară, cărcia l-a dedicat înainte de război un studiu fundamental, iar după război a scris o carte consacrată acestui subiect, „Misticismul și literatura”. Literara era o formă de trăire (de aici o nuanță „trăiristă”, cu totul alta decît cea peiorativă, implicată de unii critici răuvoitori), un atribut la care a îndemnat tot prietenii săi (cine își mai amintește splendidul volum de versuri cîntat „Misticismul și literatura” de către Hașdeu și Papini, care apare și personajul cu aceeași identitate din romanul scris pe drumul țării de India?).

În urma lui Mircea Eliade rămîne o operă inestimabilă.

Aurel-Dragoș Munteanu

mărește reabilitarea marelui învățat din Toscana care, așa cum a recunoscut însuși papa Ioan Paul II, „nu fost urmărirea de biserică și de slujitorii ei”. Drept urmare, papa Ioan Paul II a dispus crearea a patru comisii alcătuite din oameni de știință care să analizeze și să facă publice documentele privitoare la cazul Galilei. Așa a văzut lumina tiparului volumul „Documenti del processo di Galileo Galilei”, apărut în editura Vaticanului.

„GALILEO GALILEI este departe de a fi uitat”, afirmă „L'ESPRESSO”. Pînă și Vaticanul ur-

ANUL INTERNAȚIONAL AL PĂCII POEZIA ȘI PACEA

(Da, de ce n-am putea ara cu o pinză împinsă de vînt?) Albastrea se-nalță strălucitoare în holda de griu și amenință secerătoarea ca flacăra unei lămpi de sudat. O patră rotundă, bună de azvirlit, este un strălucit exemplu de fermitate și țărnie de caracter. Or, eu nu cînt, eu nu fac altceva decît să spun ce este, sau ceea ce ar putea fi, ceea ce va fi, într-o zi!

HARRY MARTISON (Premiul Nobel, 1974)

Pace lată ce noi ridicăm cimbalul deasupra pămîntului. Privește: cimbalul este bătrîna lîună care de-aia timp împunge cu cornul pădurile-n august, rotundă, ca patronul a șapte bistrouri.

Noi îți vorbim într-o limbă pe care tu o ghicești, în adîncul mlaștinilor și în înaltul cerului; Noi vrem să improspătăm freacățul uzat al stelelor și să însuflăm noi mirese florilor tale.

Frate, frate, orice s-ar putea întimpla — viol, ori foc, ori haos pe pămînt, amintește-ți mereu, o, frate, aceste cuvinte-îndemn:

RESTITUIE-I FLORII PARFUMUL! În românește de Ion Segărceanu

ARTUR LUNDKVIST

(Premiul Lenin pentru pace, 1957) Condiția umană (Fragment)

Eu spun că există munți de real prin care trebuie să ne croim cale (nu e vorba de-a cînta și-a fugi). Eu spun că un bou e puternic cît mai mulți oameni la un loc și că mai mulți oameni uniți sînt puternici ca un fluviu. O pinză adună suflarea multîmilor și devine desul de puternică pentru a brînda un cîmp.

REVISTA STRĂINĂ

„CELE CINCI ROMANE ALE LUI JOSEPH HELLER” este titlul unui interesant articol publicat în revista „Schweizer Illustrierte”, care apare la Zürich. Studiul este dedicat scriitorului Joseph Heller (născut la 1 aprilie 1932, în Brooklyn), fără îndoială unul dintre cei mai reprezentativi scriitori ai Americii contemporane. Acesta în cursa faptului că în ultimii douăzeci și cinci de ani a publicat numai cinci volume. Două dintre acestea, cele dintîi, au intrat deja în istoria literaturii americane și l-au așezat pe autorul lor în rîndul scriitorilor „clasiici în viață”. Este vorba despre romanele „Capitolul XXII” și „Ceva s-a întîmplat”. Celelalte romane ale lui sînt „Aur de război”, „Dumnezeu știe” și „Nimic de rău”.

DUPĂ „NAȘUL”, roman care s-a vîndut în Statele Unite în peste 15 milioane de exemplare, Mario Puzo a publicat — potrivit revistei „Panorama” — un nou roman de excepție, „Siciliani”, o continuare liberă a primului. „Michael Corleone își termină exilul de doi ani în Italia. Nașul l-a încredințat însă o misiune foarte precisă: să nu se întoarcă în America pînă nu va fi aduce cu el și pe Salvatoro „Giuliano”, dacă îl găsește la fel cu don Corleone, Giuliano este o legendă vie, care însă, adomna lui Robin Hood, acționează în împrejmurile orașului Palermo pentru dreptatea înșalților împotriva guvernului corupt de la Roma. De altfel, însuși Mario Puzo a declarat, în anul 1982, că lucrează la o carte despre Salvatoro „Giuliano, pe care îl vede ca pe un mare erou sicilian.”

Roma ar fi bucurată să-l știe pe Giuliano în America în loc să-l albe în coaste la Palermo, ca mîncător într-o sală de tribunal, spunea don Croce, boss mafiot sicilian. Giuliano are un jurnal căruia îi spune testament. Acesta conține dovezi potrivit cărora el, ca bandit, a fost ajutat de unii dintre membrii guvernului de la Roma. Dacă datele lui ar fi făcute publice, guvernul democratic ar cădea, iar socialistii și comunistii ar prelua puterea peste noapte. Lucru de care trebuie să ne ferim că dracul de tîmpie îl are în minte. Predicăm că Salvatoro „Giuliano a trăit între 1922 — 1950 !

MUZEELE DE ARTĂ din New York a fost fondat în anul 1970 și prin expozițiile sale re-adeptate istorie ilustrată a artelor de la începuturi pînă în zilele noastre. După nărușirea directorului Muzeului, Philippe Lannes de Montebello, urmașul unuia dintre mareașalii favoriți ai lui Napoleon, pe cel de 22.000 metri pătrați, Muzeul adăpostește între 3 și 5 milioane (cam mare aproximativ) opere de artă din toate timpurile și din toate continentele. Practic după datele publicate de „L'Express”, muzeul nu are lucrări care să nu poată fi vizitate, depuse în subolouri, cum au alte instituții asemănătoare. Luțmărită ocazional achiziționată de acest muzeu este „Portretul lui Juan de Pareja” de Velasquez, pentru care s-a plătit, în anul 1971, 3 milioane dolari. Dar nu acesta este lucrul cel mai demn de remarcat, ci faptul că o instituție ca Muzeul de Artă din New York, la care lucrează specialiștii unii și unii, a cumpărat și... falsuri! Și nu doar unii!

MAI MULTE CA SIGUR că unii dintre locuitorii marilor orașe sînt amatori de civilizație care a înflorit în spațiul dintre Tigru și Eufrat. În notau tot ce făceau și cumpărau în fiecare zi. Ei lîneau aceste evidente pe tăbățe de lut. Pe baza acestor tăbățe, un grup de oameni de știință de la Universitatea Pennsylvania au început în anul 1976 să redacteze primul dicționar al limbii sumeriene, ne asigură revista „Discover”, care duce în Los Angeles, în anul 1982, el și anunțat terminarea primului volum din cele optsprezece planificate.

Sumertorii au lăsat cea mai mare cantitate de înșamări dintre toate popoarele antice. Pînă în prezent au fost degropate peste un milion de tăbățe de lut, alte cîteva milioane aflîndu-se — după aperele specialiștilor — sub pămînt. Este Lesley, unul dintre editorii dicționarului, apreciază că 90 — 95% dintre înșamările cuprinse pe tăbățele sumeriene se referă la probleme de natură... comercială.

SPORT

Amestecate

Simpatizez cu echipa Steaua așemini alunui eu auru. Vreau din tot sufletul ca la Sevilla Steaua să devină regina Europei. Pin-ali, înflorită, sufocată, năucită, năclăită de sudorii reci și călcînd numai prin rîpi și viroage. Nimeni din echipa antrenată de fostul internațional Mircea Dridea nu știe să arunce măcar o umbră de ameteală deasupra tribunelor, așa cum izbutea el pe vremuri.

bucurăm de ea ce de înflorirea merilor, toamna. Durerea marilor talente, cînd se unește cu ambiția, dă la iveală un aliaz de nezdruținat. Ai văzut cum l-a pedepsit Liță, simbătă, pe cei de la S.C. Bacău, care ne-au trimis o dată în H? — Am văzut. Dar tu n-ai amintit că Rapidul umbliă țîrîc cu o sumă de belele și Dinamo o ajută cu sînga-mprejur. Caută și te lămureste.

Cînd Joacă Sportul studențesc se aprind focuri albe în arborii din jurul casei și-un romanism robust mă cuprinde. Spajii primediosi al seducției această mătă Regie-Giulești !; a-buțmăz, buțmăz stă în care un diavolul și plămădesc cînd zodi albatre, cînd grindină.

Redacția: București, Piața Științei nr. 1, tel. 17 32 00. Administrația: Calea Victoriei nr. 115, tel. 50 74 95. Tiparul executat la: COMBINATUL POLIGRAFIC CASA ȘINTEII

Luceafărul Revistă editată de UNIUNEA SCRITORILOR din REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Redactor șef: Nicolae Dan Fântelată, Mihai Ungheanu (redactor șef adjunat), A. I. Zăinescu (secretar responsabil de redacție)

